DIAGNOSTIEK VAN PIGMENTLETSELS IN DE HUISARTSENPRAKTIJK: een kwaliteitsverbeterend project

Haio: CALLEWAERT Ilke , KUL
Promotor: Roex Ann , V.U.B.
Praktijkopleider: MONDEN Birgit

Context: Cutane melanomen vormen een belangrijke oncologische problematiek. Zowel op maatschappelijk als individueel niveau blijkt vroegdiagnostiek essentieel te zijn. De huisarts als eerste lijn kan een belangrijke positie innemen om dit te bevorderen. Naast educatie zouden ook structurele organisatorische aanpassingen in de praktijk de vroegdiagnostiek kunnen bevorderen. Er wordt vastgesteld dat in de eigen praktijk geen gezamenlijk algoritme bestaat voor registratie en diagnostiek van pigmentletsels, wat een invloed heeft op de kwaliteit van zorg.

Onderzoeksvraag: Wat kan de implementatie van een evidence based werkinstrument voor de diagnostiek van pigmentletsels betekenen voor de kwaliteit van registratie, het aantal verwijzingen en de uiteindelijke diagnoses na verwijzing voor dermatologisch advies?

Methode: In dit kwaliteitsverbeterend project werd een evidence based werkinstrument voor diagnostiek van pigmentletsels ge?mplementeerd. Een plan-do-study-act cyclus (PDSA) werd tweemaal doorlopen. In de voortoets (T0) werd de huidige situatie in kaart gebracht. De verbeteringsdoelen werden ge?dentificeerd: een betere kwaliteit van registratie (anamnese, klinisch onderzoek, gecodeerde diagnoses), een groter bewustzijn voor pigmentletsels en betere diagnostiek (meer registraties), een uniformer en op de evidentie gebaseerd verwijsbeleid. Deze werden geformuleerd onder vorm van meetbare outcomematen. De interventie bestond ondermeer uit de integratie van het werkinstrument in het elektronisch medisch dossier (EMD). In de natoets (T1) werden de outcomematen na 6 maanden geanalyseerd.

Resultaten: Na implementatie worden meer pigmentletsels geregistreerd. De kwaliteit van registratie kent een vooruitgang. Ook de codering van diagnoses gebeurt beter. Vooral de integratie van het protocol onder vorm van snelteksten leidt tot een optimalisatie van de kwaliteit van registratie. Het aantal verwijzingen is toegenomen. Toch worden er niet meer diagnoses van dysplastische naevi of maligne melanomen gesteld bij de verwezen patiënten.

Conclusie: Er wordt aangetoond dat het gebruik van een op de huidige richtlijnen gebaseerd protocol bijdraagt aan het kwalitatief gebruik van het EMD en de bewustwording bij artsen. Het blijft een uitdaging om een aantal barri?res ten aanzien van het toepassen van richtlijnen in de praktijk weg te werken. In tegenstelling tot de verwachtingen zijn er meer verwijzingen zonder dat dit tot meer maligne diagnoses leidt. Continue educatie en betere diagnostische modaliteiten kunnen hier het hoofd aan bieden.